פָּרָשַׁת וַיֵּרָא | ה'תשפ"ז

אָסוּר לִקְרֹא בְּשָׁעַת הַתְּפִלָּה | נָא לְשָׁמֹר עַל קְדוּשַׁת הַגִּלָּיוֹן

פנימי עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכונת "עין חמד" - אבשרת ציון

לרפואת כל חולי עם ישראל ולרפואת והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

פָּרָשַׁת וַיֵּרָא - לִרְאוֹת אֶת הַזּוּלַת

"וַיֵּרָא וַיָּרָץ לִקְרָאתָם מִפֶּתַח הָאֹהֶל" (בראשית י"ח, ב')

בפרשה אנחנו פוגשים את אברהם אבינו בשעה נשגבה, כאשר הקב"ה נגלה אליו. לפתע הוא מבחין באורחים: "וַיִּשָּׂא עֵינָיו **וַיַּרְא** וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אֲנָשִׁים נִצָּבִים עָלָיו **וַיַּרְא** וַיָּרָץ לִקְרָאתָם" (בראשית י"ח, ב').

אברהם פונה לקב"ה ואומר: "אִם נָא מָצָאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אַל נָא תַעֲבֹר מֵעַל עַבְדֶּךָ" (בראשית י"ח, ג'). מכאן למדו חז"ל: "גדולה הכנסת אורחין מהקבלת פני שכינה" (שבת קכ"ז ע"א).

המילה "**וַיַּרְא**" מופיעה פעמיים בפסוק. רש"י מסביר: "הראשון כמשמעו והשני לשון הבנה" (בראשית י"ח, ב'). יש **רְאִיָּה** שבה העיניים מבחינות באדם, ויש **רְאִיָּה עמוקה** יותר, שבה מבינים ומרגישים את האדם העומד מולנו. אברהם אבינו לא רק ראה את האורחים, אלא הבחין בצורכיהם ומיד רץ לקראתם.

כדי לחזק אדם שעובר קושי, פעמים רבות צריך קודם כל לתת את התחושה שרואים אותו ומרגישים את מה שעובר עליו.

מסופר על אישה שהגיעה לתחנת דלק, שבה עבד מתדלק נמוך קומה. המתדלק ראה תמונה ברכב שלה ואמר לה: "האיש שבתמונה הוא חבר טוב שלי". האישה התפלאה ושאלה כיצד הוא מכיר אותו.

המתדלק השיב: "בגלל שאני חריג, אנשים כמעט לא מסתכלים עליי. אבל האיש הזה היה מגיע לתדלק, יוצא מהרכב ומדבר איתי. הוא היה אומר לי: אתה השראה בשבילי. אדם אחר במצבך אולי היה מסתגר בבית, ואתה יוצא לעבוד ומתמודד. אתה מחזק אותי שגם כשיש קשיים צריך לקום ולהמשיך".

האישה החלה לבכות. כשהמתדלק שאל מדוע, השיבה: "האיש שבתמונה הוא אבא שלי, והוא נהרג לפני שנה בתאונה". המתדלק החל אף הוא לבכות ואמר: "**זה אדם שנתן לי להרגיש גבוה**".

שלמה המלך אומר: "טוֹב אֲרֻחַת יָרָק וְאַהֲבָה שָׁם מִשּׁוֹר אָבוּס וְשִׂנְאָה בּוֹ" (משלי ט"ו, י"ז). רש"י מסביר שאפילו כאשר נותנים לעני מעט, טוב לעשות זאת באהבה ובפנים יפות, מאשר להעניק לו מאכל משובח בפנים זועפות. **לפעמים היחס שאנחנו מעניקים לאדם חשוב לא פחות ממה שאנחנו נותנים לו.**

הרב אקריש מחסידות חב"ד מספר על שתי נערות ממינסוטה שבארה"ב, שהחלו בתהליך חזרה בתשובה ושלחו מכתב ובו שאלות לרבנית חיה מושקא שניאורסון ע"ה, אשת הרבי מליובאוויטש.

הן זכו להזמנה לביתה והתכוננו בהתרגשות לפגישה, מתוך מחשבה שהשיחה תעסוק בענייני אמונה, תפילה ויהדות. אלא שהרבנית שאלה אותן מה הן אוהבות לעשות בשעות הפנאי. הן השיבו שהן אוהבות מוזיקה. דווקא השאלה הפשוטה נחרתה בְּלִבָּן, משום שהרגישו שהרבנית אינה רואה בהן רק נערות שנמצאות בתהליך של חזרה בתשובה, אלא רואה אותן, מתעניינת בהן ובעולם שלהן.

זהו מסר גדול שאפשר ללמוד מאברהם אבינו בפרשת וירא: לא מספיק לראות שיש אדם לידינו. צריך ללמוד לראות את הזולת באמת. להבחין בו, להרגיש את הקושי שלו ולהעניק לו תחושה שהוא חשוב. לפעמים מבט, התעניינות או מילה טובה יכולים להגביה אדם שלם.

בברכת שבת שלום
הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א
חבר הרבנות המקומית מבשרת ציון

העלון מוקדש להצלחה בגו"ר

יצחק אריאל בן טובה	חגי חיים וב"ב
שמואל אימן בן אסתר זרי	שגית בת רותי
מאיר ישראל בן רחל ברכה-	יראת שמים
ליאור יהושע סומך וב"ב	גלית בת מסודי
יהודה אריה בן רחל ברכה	ארז בן שושנה
רונן אברהם וב"מ	קסירר אפרים וב"ב
רחל ברכה בת פדילה דליה	משפ' שטרית
נעם יצחק בן רחל ברכה	רינה בת סימי וב"ב
יוסף ליאור בן דליה אפרת הצלחה בכל העניינים	
שלמה ודנה דוד וב"ב	אריה ושרה לוי וב"ב
י.מ.י.ש כדורי	אקבלי יוסף חיים בן נסכה
שולמית ומרדכי חיים דויטש וב"ב	

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר	רונית בת סימי
תרצה בתיה בת ימנה נינט	סיון בת אסתר
עמית בת טובה	יוסף בן רוחמה
נתנאל בן ג'ינה	אילן בן ג'וליאט
אסף בן סופיה	דוד עומרי בן יהודית
מיטל בת מלכה	מאיר בן שרית ואליהו
טליה עדן אסתר בת שולמית	יפית בת ג'ינה
שירי ימנה בת שולמית	שמעון בן שולמית
אנאל חביבה בת שולמית	אורן בן נעמי
שושנה שירה בת סילביה	מיטל בת שושנה

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי	אליהו נזרי בן ימנה
אילנה בת רוחמה	שמואל אימן בן אסתר זרי
סיון בת אסתר	רחל מרים בת יהודית
נועה בת מזל טוב	משה מנחם בן רחל
דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה	
נעמה בת יפה	דגנית בת שושנה

רפואה שלמה

מאיר ישראל בן רחל ברכה	יצחק בן עזרא
ימנה ניזרי בת סטה-	בריאות ואריכות ימים
מרדכי ניזרי בן פרחה-	בריאות ואריכות ימים
מאיה בת עדי	דליה אפרת בת נעימה
סימי בת סוליקה	שלו בן מזל פחימה
אורן בן אסתר	דינה בת מזל
יהודית אסתר פראדל בת חיה-	בריאות ואריכות ימים
נעם יצחק בן רחל ברכה	נעמי בת רחל
שירה שילת בת אורלי	אפרים בן שרה
לביא ישראל בן תמר חיה	אסתר בת סוליקה
מוריה בת רחל ברכה	נחום בן כיריה
יהודה אריה בן רחל ברכה	טובה בת אורה
יפה בת שרה-הצלחה ורפואה	רחל בת זוהרה
מישא אסתר בת זהרה	שאול בן סילביה
עינת בת רחל ברכה	בנימין בן יקוט
רפאל משה בן רחל	יצחק בן פנינה
רחל ברכה בת פדילה דליה	יצחק בן רבקה
רונית בת סבריה	קסנס בת דגטו
יצחק בן חנון	רפאל אבידן בן תקווה
זהבה בת שושנה רייזל	

כ' חשון תשפ"ז	31/10/2026

פרשת וירא

הפטרה: "ואשה אחת"- מלכים ב', ד'

	כניסה	יציאה	ר"ת
י"ם	16:15	17:28	18:08
ת"א	16:32	17:30	18:05
חיפה	16:24	17:28	18:06
ב"ש	16:34	17:30	18:08

זש"ק, פרנסה טובה וברואות איתנה לאליהו ניזרי בן ימנה וגלית בת מסודי	רפואה שלמה לאיידה חיה בת אסתר ולילד אלחנן רפאל בן איריס ולילד אורי חיים בן שלי	העלון מוקדש לעילוי נשמת **מרים בת שרה ע"ה**	העלון מוקדש לעילוי נשמת **משה בן גורג'יה**

שׁוֹאֵל וּמֵשִׁיב בַּהֲלָכָה – בָּשָׂר וְחָלָב – תַּבְנִיּוֹת- חֵלֶק א'

ההלכות מוקדשות לעילוי נשמת משה בן גורג'יה ז"ל

שאלה: **על מה יש להקפיד בתבניות כאשר התנור משמש לבשרי וחלבי?**

תשובה: להלן **סיכום ההלכה** מפי ר' אליהו פנחסי שליט"א, רב הקהילה מהספר 'הכשרות למעשה':

כאשר התנור משמש לבשרי וחלבי, יש להקפיד ולסמן את התבניות איזו לשימוש בשרי ואיזו חלבי.

עבר והשתמש בתבנית אפיה בשרית למאכל חלבי או להיפך, אם עברו 24 שעות בין הבישולים, המאכל מותר והתבנית דיה בהגעלה לאחר שינקה אותה היטב מכל הלכלוך שעליה. **מקורות:** שו"ע יו"ד (סימן צג ס"א).

כאשר השימוש היה תוך 24 שעות, המאכל נאסר והתבנית אין לה תקנה, והמיקל בליבון יש לו על מה שיסמוך. **הערה:** מכיוון שהבשר והחלב היו בשימוש בזה אחר זה כשהוא בן יומו, איסורו בלע כמבואר בשו"ע (או"ח סימן תנא). ראה עוד מה שנכתב בהקדמה להלכות הכשרת כלים. ומה שכתבנו לעניין ליבון, מכיוון שיש סוברים שאף בשימוש בשרי וחלבי בן יומו, כאשר המאכלים כשרים, חשיב היתר בלע. כך מובא בשם הגרב"ץ אבא שאול זצ"ל וכדעת רבנו זלמן בעל שו"ע הרב. ואם כן די בהגעלה בלבד.

באופן שהתערבו תבנית בשרית ותבנית חלבית ואינו יודע איזו מהן לבשר ואיזו לחלב, יעשה להן הגעלה מחמת הספק. **הערה:** מכיוון שבלעו בשר או חלב לכולי עלמא מיקרי היתרא בלע, אין צריך להחמיר ולהצריך ליבון אלא די בהגעלה. וכמ"ש בכף החיים (סימן תנא אות ע) בשם מרן הב"י. וע"ע שו"ת דבריך יאיר ח"ג (סימן לח).

להלכה אנחנו מורים, שסתם כלים אינם בני יומן. אולם דין זה נאמר בכלים של נוכרים, אבל בישראל לא אומרים כן, אלא אם כן אין בעל הכלי לפנינו לשאול את פיו אם הוא בן יומו, שאם הוא בפנינו צריך לשאול את פיו אם הכלי בן יומו, שכל מקום שאפשר לברר מבררים. **מקורות:** כן העלה בשו"ת באר שבע (סימן ל). וכאשר בעל הכלי מסתפק בדבר, הרי זה כאילו אינו בפנינו וחזר דינם כסתם כלים שאינם בני יומן. כן העלה הפרי חדש (יו"ד סימן קכב סק"ז).

תבנית רגילה או חד פעמית, ששמו עליה נייר כסף, וחיממו עליה פיצה וברור אצלו שהמאכל לא נגע בתבנית עצמה, לאחר מכן השתמשו באותה תבנית מחוסר ידיעה למאכל בשרי, האוכל לא נאסר באכילה. **הערה:** נראה שאם הניח נייר כסף על התבנית בצורה טובה, גם כאשר התבנית בת יומא מזמן האפייה האחרונה [תוך 24 שעות], יהיה המאכל מותר. על פי המבואר ברמ"א (יו"ד סימן צב ס"ח) שאין הבלוע יוצא מכלי לכלי בלי רוטב. וראיתי שהראש"ל הגר"ע יוסף זצ"ל התיר בתבנית חד פעמית שהניחו עליה נייר פרגמנט, הובא בשו"ת מעין אומר ח"ד (עמוד מב). ונראה שדעתו כן אף בתבנית רגילה על ידי נייר פרגמנט. ומכל מקום התבנית צריכה הכשרה.

רשת שרגילים להניחה בתנור בשרי ומושיבים עליה תבנית שאופים בה בשר, ואין שום מגע בין הבשר לרשת, מכיון שהמגש מפסיק ביניהם, מותר לכתחילה להשתמש באותה רשת כדי להושיב עליה מגש חלבי. **הערה:** כן העלה בשו"ת דבריך יאיר ח"ד (סימן לז). ושוב ראיתי שכן העלה בשו"ת אדני פז ח"ג (סימן נד).

הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית

סיפר אחד האברכים: "עשינו שבת חורפית בירושלים. מיד במוצ"ש יצאנו לביתנו במודיעין עילית, כדי להספיק לנצל את הלילה הארוך לעיסוקינו הרבים. עברנו ליד צומת 'עטרות', מקום לא נעים בכלל. אני משתדל לא להתעכב שם ולעבור את המקום כמה שיותר מהר. לפתע ראיתי רכב תקוע בצד הדרך. אני לא מתנדב ב'ידידים', אין לי ידע במכונאות וברכב אין לי כלים לטיפול ברכבים תקועים, ולכן אין שום סיבה שאעצור, ובפרט שאינני יודע מי נמצא ברכב. ללא הסבר המניח את הדעת עצרתי ליד הרכב. ראיתי כי מדובר בצעיר יהודי עם קפוצ'ון. התקרבתי אליו והבחנתי כי הרכב התקוע שלו הוא מאותו דגם של הרכב שלי. 'אחי, במה אוכל לעזור?', שאלתי, אף שידעתי שאין לי שום ידע או כלים לעזור. הוא הרים אליי מבט מיואש ואמר: 'עף לי הפקק של מיכל המים ואסור לי להמשיך בנסיעה בלעדיו, אפילו לא מטר'. טוב, אין לי מה לעשות, אבל גם להשאיר אותו שם לבד זה מסוכן, ואם אקח אותו ואשאיר את הרכב שם, הוא עלול להיעלם תוך זמן קצר.

ואז קפצתי ממקומי: 'מה אמרת? פקק למיכל המים, והרכב שלך מאותו דגם כמו שלי? חכה רגע. לפני כמה ימים החלפתי את הפקק הזה ברכב שלי. נראה לי שעדיין לא זרקתי את הפקק הישן. רגע, אני בודק'. לאחר חצי דקה של חיפוש מצאתי את הפקק הישן. הוא היה במצב טוב, בוודאי מספיק כדי להמשיך בנסיעה למקום בטוח יותר. התלהבתי ואמרתי לו: 'תראה איך ה' אוהב אותך. משהו דחף אותי לעצור ולראות במה אני יכול לעזור לך, ובדיוק יש לי את החלק המסוים שאתה צריך. תראה איך ה' דואג לך. הוא יודע מה קורה איתך בכל רגע ושלח אותי אליך!'". (מעובד מתוך "משנתה של תורה")

רְפוּאָה טִבְעִית- מִיגְרֵנָה – חֵלֶק א'

מיגרנה היא הפרעה נוירולוגית שכיחה המתבטאת בהתקפים חוזרים של כאבי ראש, אך למעשה היא הרבה מעבר לכאב ראש רגיל. הכאב מופיע לעיתים קרובות בצד אחד של הראש, אך יכול להופיע גם בשני הצדדים. הוא עשוי להיות פועם או לוחץ ולהימשך שעות ואף ימים. **אנשים הסובלים ממיגרנה עלולים לחוות גם:** ◆רגישות לאור, לרעש או לריחות חזקים ◆בחילות ולעיתים הקאות ◆סחרחורות ◆טשטוש ראייה ◆עייפות וחולשה ◆קושי בריכוז ובחשיבה.

לשאלות בהלכה
נָא לְפָנוֹת לָרַב אֱלִיָּהוּ חַיִּים פִּנְחָסִי בְּטֶל' 052-6329144 (הנייד באישור ועדה רוחנית)

הַקְדָּשַׁת הָעָלוֹן
נִתַּן לְהַקְדִּישׁ אֶת הָעָלוֹן לְעִלּוּי נִשְׁמַת, לִרְפוּאָה שְׁלֵמָה, לְהַצְלָחָה, זִוּוּג הָגוּן, חֲזָרָה בִּתְשׁוּבָה וכו'- נָא לִפְנוֹת לְלִיאוֹר בטל" 052-7652084
כְּתֹבֶת הַמַּעֲרֶכֶת: עֲבוּר לִיאוֹר עַצְמוֹן, רח' הַבּשָׂם 26א ת.ד. 83375 מְבַשֶּׂרֶת צִיּוֹן. מִקוּד 9076926

מְנוּיִים
לְקַבֶּלֶת הָעָלוֹן חִנָּם בַּ-email מִידִי שָׁבוּעַ, שְׁלַח אֶת כְּתוֹבְתְּךָ PnineEH@gmail.com

אִם רְאשׁוֹנִים כְּמַלְאָכִים- הַגָּאוֹן הָרַב יְהוֹסֵף הַלֵּוִי סֶגַל רוֹטֶנְבֶּרְג זצ"ל

הגאון הרב יהוסף הלוי סגל רוטנברג מקוסון זצ"ל- נולד ב-ג' אב ה'תרי"ג (1853) בהעליטש שבגליציה. בברית אביו קרא לו יוסף על שם זקינו הגה"ק מקאזיווע. כאשר היה בן 11 ידע בע"פ שו"ע יורה דעה ח"א, ושו"ע חושן משפט. בגיל 15 שנים התחתן. בהתחלה גר בטאהש סמוך לחותנו. זוגתו סיפרה שאחר חתונתם נהג לעשות את עצמו ישן וכשהרגיש שחותנו ישן קם בזריזות ולמד כל הלילה עד לשעת השכמת חותנו ואז שב למיטתו והעמיד פני ישן. אחרי שקם חותנו קם גם הוא ללמוד. רבינו הזהיר את זוגתו לא לספר כך נהג כמה שנים עד הסתלקות חותנו. בצעירותו התפרסם לעילוי עצום וחריף ובקי בכל מכמני תורה. רבותיו אמרו עליו כי גדול הוא בענקים גבוה על גבוהים. רבו האדמו"ר ר' חיים הלברשאם מצאנז אמר: "יש לנכדו של הרבי זיע"א (ה'עטרת צבי') מוח כרבי ועתיד להגיע למדרגתו של הרבי מימות ה'עטרת צבי' לא היה בעל מוח כמוהו. בשנת ה'תרל"ג (1873) לאחר פטירת חמיו רבינו היה כבן עשרים שימש במקומו כאב"ד טאהש. תלמידו הגאון ר' דוב בעריש עלעפאנט העיד כי לאחר פטירת רבו למד אצל חתנו (רבינו) ובשנה אחת סיים את כל ש"ס בבלי כי באשמורת הבוקר היה לרבינו שיעור שמונה דפי גמרא. נסע לאדמו"רים ה'צמח דוד', ר' יהושע רוקח מבעלז, ר' דוד משה פרידמן מצ'ורטקוב ולאדמו"ר ר' חנוך העניק מאלסק (ה'לב שמח') שבירכו שיהיה פועל ישועות בקרב הארץ. רבים פנו אליו ונושעו. בענותנותו הסתיר את כוחו לפעול ישועות. כאשר החסידים סיפרו שנושעו על ידי ברכת קודשו, ביטל את דבריהם במילתא דבדיחותא. גאון בנגלה ובנסתר.

בשנת ה'תרמ"ג (1883) עבר לכהן ברבנות נירמאדא. בחודש אייר ה'תרנ"ד (1894) הגיע לדעברצין. מאחר שעברו עליו מנת תלאות, צער גידול בנים וסבל מרדיפות נוסף לשמו האות ה', ומאז נקרא 'יהוסף'. נודע בכינוי רבי יהוסף הצדיק. ב-ב' אלול ה'תרנ"ז (1897) הוכתר לרבה של קוסון, ובחשוון ה'תרנ"ח (1897) עבר להתגורר בה. שם הרביץ תורה ברבים במשך 15 שנים ועמד בראש ישיבה. נפטר ב-כ"ג חשוון ה'תרע"ב (1911). חי כ-58 שנים. בנו ר' חיים שלמה מילא את מקומו.

סבו (מצד האב): ר' יוסף (אב"ד קאזיווע. חתן האדמו"ר ר' צבי הירש אייכנשטיין מזידיטשוב). **אביו:** ר' צבי הירש. **אמו:** מרת חיה דרעזיא (בת הגה"ק ר' שמואל ווילנר אב"ד העליטש). **אשתו:** מרת שרה יטל (בת האדמו"ר ר' משולם פייש הלוי השרף מטאהש). **ילדיו:** ר' חיים שלמה (ממלא מקומו. מח"ס 'שמועה טובה'), ר' משה שמואל מקליינוורדין, ר' מאיר שלום, ר' ישראל צבי (ה'אור מלא'), מרת רייזל הי"ד (נישאה לר' שמואל שיינפלד מקאשוי הי"ד. נספו בשואה), מרת רחל ינטל הי"ד (נספתה בשואה. נישאה לר' שמואל צבי וויס אב"ד בנדיקוביץ), ר' יום טוב מנחם הי"ד (אב"ד נאפקור. נספה בשואה עם רעייתו מרת חנה פריידל וצאצאיהם הי"ד), מרת חיה דרזיא הי"ד (נישאה לר' יהודה ליבוש ערליך הי"ד. ניספו בשואה). **מרבותיו:** אביו, ר' צבי הירש. האדמו"ר ר' חיים הלברשטם מצאנז (ה'דברי חיים'), האדמו"ר ר' יקותיאל יהודה טייטלבוים מסיגט ('ייטב לב'), דודו, הרה"ק ר' יצחק אייזיק אייכנשטיין מזידיטשויב. **מתלמידיו:** הגאונים ר' שלמה אהרון פרידמן, ר' דב בעריש עלעפאנט. **מספריו: •בני שלישים-** 'יד יוסף' לשבת הגדול, 'דברי יוסף' לשבת שובה ו'עדות ביהוסף' לימים נוראים **•ויצבר יוסף-** חידושי תורה ותפילה.

הרה"ח ר' זכריה עלעפאנט כתב מה שחזו עיניו בהיותו ילד צעיר לימים בן שבע שנים. מעשה שהיה כך היה: בשנת ה'תרנ"ג פרצה מגיפת החולי רע שהפילה חללים רבים. בימים ההם אימו עם ילדיה ביקרו אצל משפחתה בעיר קראס. כאשר פרצה שם המגיפה, אביו הרה"ח ר' דוב בעריש עלעפאנט שלח מברק לאשתו, ופקד עליה שתיסע תיכף ומיד עם ילדיה לשבות אצל רבינו בעיר נירמאד הסמוכה, שבזכותו הייתה העיר היחידה בכל המחוז שלא שלטה בה המגיפה. כדי למנוע את התפשטות המגיפה נסגרו שערי העיירות. שוטרים עמדו על המשמר ולא הניחו לצאת ולהיכנס לעיר. לא הייתה שום אפשרות להגיע לשם בשעות היממה, ולכן התגנבו בלילה לתוך העיר נירמאד ובאו לרבינו. רבינו חמל על האורחים שבאו לחסות בצל קורתו, סיפק את כל צרכיהם, עודד את רוחם והרעיף עליהם טללי ברכותיו שיינצלו מהמגיפה הנוראה. אחרי כמה ימים הגיע לנירמאד הדוור עם עגלת הדואר, והודיע לאשתו של ר' בעריש עלעפאנט שאחיה, הרה"ח ר' גרשון אייזנברגר מקראס, נדבק במחלת החולי רע ונפטר. כששמעה את הבשורה המרה, בכתה בכי מר על פטירת אחיה.

קול בכייתה הגיע לרבינו. הצדיק יצא מחדרו ושאל לפשר הבכייה. כאשר הודיעו לו על הבשורה התמלא בבכי ואנחה והתחיל להסתובב לאורכו ולרוחבו של החדר כשהוא תפוס שרעפים. לפתע נעמד ואמר: "**תלמידי היקר רבי גרשון חי, ויחיה עוד ימים רבים!**". ואכן כן היה. למרות שר' גרשון נדבק במחלת החולי רע ומצבו היה קשה, היה עדיין בין החיים. הדוור טעה משום שראה את בני משפחת ר' גרשון רצים לבית החיים וחשב שר' גרשון נפטר וכבר קברוהו, אך הם הלכו להשתטח על קברי אבות בתפילה לרפואתו. רבינו ברוח קודשו הרגיש שתלמידו עוד חי והמשיך ישועה עבורו, והוא זכה לשיבה טובה ונפטר בן פ"ו שנה. כן ראו אצלו שהרגיש ברוח קודשו בהסתלקות צדיקי הדור שהיה קשור עימם, ובשעה שעלתה נשמתם לגנזי מרומים שררה אצלו תנועה של עצבות, וגילה למקורביו שצדיק פלוני נפטר.

כאשר חסידיו התאוננו לפניו על שהם סובלים הפסד רב מעכברים המשחיתים את סחורתם, היה מייעץ להם לעמוד בפתח החנות ולומר בזה"ל: "**יהוסף בן חי', נכדו של הרב מקאזיווע, אומר שכל העכברים והעכברושים צריכים ללכת למנזר**". החסידים עשו כאשר אמר להם רבינו זי"ע. כאשר גמרו את אמירת הלחש ראו מחזה נפלא: עשרות עכברים רצים בשורה אחת אל המנזר שבעיר, ויהי לפלא.

הביוגרפיה והסיפורים מעובדים מתוך 'פורת יוסף', 'תולדות הרה"ק מקוסון זי"ע' ו'צבי והצדק'.

כבר כשנפגשנו בעלי לעתיד סיפר לי על החלום שלו – בית מלא אורחים עם דלת פתוחה לכל דכפין. הוא בדק מה אני חושבת על כך. הוריי היו אנשי חסד שנתנו כל מה שאין להם לאחרים. גדלתי על זה, וזה בהחלט לא הרתיע אותי. אמרתי כן. עוד באותה הפגישה החלטנו להתחתן.

התחתנו. כבר בשנה הראשונה הוא הביא אורחים. בהתחלה אחד-שניים לסעודות שבת. לאט לאט הזרם התגבר. בכל פעם שהלך לבית הכנסת חזר עם אורחים שאותם הזמין או מצא איפשהו.

האורחים היו מגוונים: כל הסגנונות, כל סוגי המנטליות, התרבויות, העדות – כולם היו אצלנו. גם המשפחה הקרובה אוהבת לבוא אלינו להתארח. הם ידעו שלא צריך לעדכן מראש: מתקשרים ובאים.

יחד עם זרם האורחים שרק הלך וגדל, זכינו למשפחה ברוכה, והבית התמלא באורחים ובילדים. גרנו בדירה צנועה באחד הפרויקטים. המשפחה התרחבה, אבל הדירה נשארה באותו גודל. ניסינו לחפש דירה גדולה יותר שמתאימה לצרכים שלנו. דיברנו עם מתווכים, אבל כל הדירות שהתאימו לנו היו יקרות מדי. הפער בין היכולת שלנו לבין מה שנדרש להוסיף היה גדול מאוד, הרבה מעבר למה שחשבנו.

לא התייאשנו. מדי פעם היינו מנסים למצוא מציאות, עד שהבנו שזה באמת גדול עלינו וכרגע זו לא אופציה בכלל. אבל לא נשברנו. למרות האתגר, המשכנו לחייך ולקחת זאת בשמחה ובאהבה.

השתדלנו להתאים את עצמנו למציאות. ערב אחד, כאשר בעלי חזר הביתה, ראיתי את הברק בעיניו. חיכיתי לראות על מה ולמה. כבר בשעת הקפה הזוגית שלנו הוא העלה את העניין: הוא רוצה לפתוח גמ"ח.

חבר סיפר לו על קושי שהיה לו בשבת האחרונה להשיג מיטה לאורחים שהוא הזמין. בכל הגמ"חים באזור לא נותרה מיטה אחת מיותרת להשאלה, הכול היה תפוס.

כבר תקופה מסוימת בעלי מסתובב עם רצון להקים גמ"ח. הוא לא הצליח להחליט מה נצרך ביותר. שאלתי: "איפה נשים את המיטות האלה?".

הוא הציע: "אולי נאחסן אותן בחדר הפנימי? ננסה לסדר שם מקום". הוא התחיל לעשות תכנון אדריכלי. הבנתי שהוא ממש נעול על זה, חשבתי יחד איתו איך הכי נכון לפנות מקום לגמ"ח.

השאלה לא הייתה אם לפתוח גמ"ח אלא איפה הכי כדאי שהגמ"ח ימוקם, בלי לתפוס יותר מדי מקום בבית. לאחר כמה תכנונים וחשיבה מאומצת, הגענו להחלטה שהגמ"ח יציע מזרנים במקום מיטות. המזרנים יתפסו פחות מקום וגם האחסון שלהם גמיש יותר.

נאחסן אותם בחדר הפנימי, שם אין הרבה תנועה של הילדים. כבר למחרת יצא בעלי לחנות וביצע הזמנה. שבועיים לאחר מכן המזרנים הגיעו, יחד עם שלושה מיחמים לשבת, כי החבר אמר שגם זה נצרך...

לא היינו צריכים לפרסם הרבה. הגמ"ח עבר מיד מפה לאוזן. כל שבוע רוב המזרנים היו בתפוסה. מעטות הפעמים שבהן לא היו להם דורשים. ערב שבת אחד נקש אצלנו אדם שהגיע להתארח אצל הוריו שגרים בקרבה אלינו.

מכיוון שלא היה אף אחד שיוכל לעזור להוציא את המזרנים מהחדר הפנימי, ביקשתי ממנו שייכנס בעצמו להוציא אותם. הוא הוציא אותם. בדרך אגב הוא אמר: "יש לכם חלל מאחור, כדאי לכם להרחיב". אני עוד הייתי המומה ממה ששמעתי, כך שלא היה לי אפילו זמן לחשוב לשאול אותו מהיכן הידע.

כאשר בעלי הגיע הביתה, סיפרתי לו על הבן של השכנים שטען שיש לנו חלל מאחורי הקיר, ושיש אפשרות להרחיב שם. בעלי התפלא מאוד, כמוני. אמרנו שנמתין למוצאי שבת, כאשר יחזיר את המזרנים, ונשאל אותו למה התכוון בדיוק.

בדיוק כשסיימנו הבדלה הוא נקש. בידיו החזיק את המזרנים, והבן הקטן שלו בא לעזור. הוא הציע להחזירם למקום. הוא נכנס יחד עם בנו לחדר. בעלי שאל אותו למה התכוון בערב שבת, כשדיבר על החלל המצוי מאחורי הקיר.

הוא הצביע על הקיר: "הוריי היו מהראשונים שהגיעו לכאן. אבי היה מבין גדול בבנייה ועקב אחר כל התקדמות. הוא תמיד אמר לנו שלבניין שלכם ולבניין נוסף יש חלל גדול שלקבלן לא היה אינטרס להשתמש בו. לפעמים החלל מיועד לפסולת הבנייה, אבל אבי אמר שזה היה חלל לא מנוצל".

"אני שומע זאת כבר שנים. כשראיתי את הצפיפות הבנתי שאתם לא מודעים לחלל". למחרת הזמנו מהנדס בכיר. הוא בדק וקבע שיש חלל וניתן להרחיב את הדירה ללא נזק ליסודות או לעמודי התווך של הבניין – בתקווה שהחלל לא מלא בפסולת בניין, מה שייקר את עלות הפינוי.

מאותו רגע הכול רץ במהירות. הקבלן הציע הצעת מחיר הגיונית למקרה שנצטרך גם פינוי של פסולת. מיד כשנשבר חלק מהקיר הקבלן בדק וראינו שהחלל ריק לגמרי.

קיבלנו תוספת של 50 מ"ר נטו. בעלי שיודע לומר תודה, מיד הודיע שיש מקום לגמ"ח נוסף. מאז החדר הפנימי בבית שייך לגמ"ח, שמאז רק גדל ומכיל הרבה יותר ממיטות, מזרנים ומיחמים. הרגשנו שה' מרחיב את גבולנו כדי שנמשיך לעזור ולתת לבניו האהובים. "**תן לו משלו, שאתה ושלך שלו**".

(הסיפור מעובד מתוך 'הידברות')

לע"נ

תנצב"ה

הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל
הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל
אסתר בת בלה ע"ה
נעמי בת כתון ע"ה
מרים בת בלה ע"ה
צדיק חכם בן חזלה ז"ל
שני בת אסתר ע"ה
מסודי בת חביבה ע"ה
יונה בן סעדה ז"ל
ברכה בת מרדכי ע"ה
יעקב בן נעמה ז"ל
שרה בת מורברי רחל ע"ה
אלון בן סעדה ז"ל

הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל
הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל
שמואל בן רבקה ז"ל
משה בן רוזה ז"ל
אביחי בן אסתר ז"ל
נעימה בת גורג'יה ע"ה
דוד בר חסיבה ז"ל
רפאל בן אסתר ז"ל
שמעון בן שמחה ז"ל
ר' דב בן בנימין אלתר ז"ל
אורה בת נעימה ע"ה
שמעון בן חנה ז"ל
גורג'יה בת נעימה ע"ה

הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל
הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל
אביבה בת איירין ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
יצחק בן חביבה ז"ל
אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל
חי זיזי בן קלרה ז"ל
יוסף בן סעדה ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
יעקב בן סלימה ז"ל
ספירנס תקווה בת נעימה ע"ה
מישא אסתר בת זהרה ע"ה
אברהם בן דינה ז"ל

הרב שבתי בן אסתריא אטון זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
גאולה בת טובה ע"ה
עמירם בן דבורה ז"ל
ר' עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל
דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל
דב בן יצחק ז"ל
סוליקה בת עישה ע"ה
סלים בן פרחה ז"ל
לטיף בן פרחה ז"ל
דניאל רפאל בן חגית ז"ל
יהודה בן סעידה ז"ל
עפאת בת השמת ע"ה

ולד יחיא בן יוסף ז"ל
יצחק בן ברקו דב ז"ל
שרה בת נרקיס ע"ה
אביגדור בן ג'ולי ז"ל
מסעוד בן יקוט ז"ל
מזל בת שמעון ע"ה
יוסף בן מרים נוסרת ז"ל
רחל רפאת בת השמת ע"ה
יעקב בן אסתר ז"ל
מאיר בן נעמי ז"ל
זילפה בת רנדה ע"ה
אביבה לושי ע"ה
כל נשמות עם ישראל